

Netflix i la criança digital

Netflix sap que la criança en temps pandèmics i hiperconnectats és complicada, així que vol convertir-se en l'aliat perfecte de les famílies digitals. Moltes llars ja coneixien l'efecte xumet de les pantalles, i les que s'hi resistien hi han acabat sucumbint en algun moment d'aquest 2020. La plataforma està preparant uns informes diaris, una mena de resums per als qui ho volen saber tot sobre els personatges preferits dels petits de la casa però no tenen temps de seure a mirar-s'ho. Els informes destaquen el més vist i noves recomanacions, però no s'aturen aquí: trobareu que inclouen també acudits sobre els personatges i dibuixos per imprimir i pintar. Com és que una plataforma de continguts audiovisuals ens proposa activitats per fer fora del seu catàleg digital amb el pretext d'ajudar-nos a educar?

Per a Netflix és una forma de fidelitzar i de convertir-se en aliada d'una generació de mares i pares que transiten com poden per la criança digital i la gestió del temps de pantalles. Fer servir l'esquer d'ajudar-nos a connectar millor és pervers, especialment quan l'informe ve motivat per l'obsessió de conèixer les noves generacions amb precisió quirúrgica. On nosaltres veiem criatures, la plataforma hi veu futurs clients i la primera generació a qui pot forjar les preferències, pràcticament des del bressol. Per això busquen formes subtils i convenients per convèncer-nos que deixar-se espigar té recompensa –que, en aquest cas, és l'amor del teu fill–. Si ens acostumem a aquests informes, preferirem quedar-nos a Netflix per

tenir la foto completa del que miren els nostres fills –fins que YouTube Kids o qualsevol altra plataforma hi vulgui competir.

La programació infantil i els mitjans de comunicació juguen un paper important en la socialització, com una forma lúdica de transmetre valors i explicar històries farcides de coses per aprendre. Ara bé, una cosa és veure els dibuixos, però per saber interpretar-los necessitem un context. En la infància necessitem tenir a prop una mà per agafar quan els dibuixos fan por. També ens cal una veu de referència que ens expliqui la diferència entre ficció i realitat. No hi ha informe al món que pugui compensar aquests espais compartits, moments que

LILIANA ARROYO

DOCTORA EN SOCIOLOGIA, EXPERTA EN TRANSFORMACIÓ DIGITAL I IMPACTE SOCIAL, ESADE

On nosaltres veiem criatures, la plataforma hi veu futurs clients

duren un grapat de segons, però que són pedres angulars del nostre esperit crític. I aquesta és la qüestió: ¿fins a quin punt aprofitarem aquests informes per compartir més i millor?

De fet, ja hi ha moltes aplicacions de control parental que permeten supervisar a què dediquen el temps els fills quan estan amb un dispositiu. El projecte, anomenat EU Kids Online, demostra que revisar els gràfics setmanals en família pot ser molt útil per establir un clima de confiança on reflexionar sobre els hàbits i proposar-ne de nous. L'estudi revisa els efectes de diferents estratègies parentals, i afirma que la vigilància invisible és l'opció menys recomanable: es caracteritza per activar programari

de control parental i controlar què fan els infants sense comunicar-los-ho. Les famílies que utilitzen els mateixos programes –justament per evitar l'accés a continguts no desitjats quan les criatures naveguen soles–, però de forma explícita i compartida, a la llarga afavoreixen el seu empoderament i la capacitat crítica.

Si ho traslladem a un exemple analògic és més fàcil pensar en clau d'acompanyament. Com ensenyem a creuar el carrer? Ningú deixa la criatura a la seva sort el primer dia, vigilant a metres de distància i amagant-se rere un fanal. Més aviat li donem la mà, li expliquem que hi ha semàfors, que poden venir cotxes i que els vianants creuen per damunt de les zebres pintades al terra. La diferència entre l'educació vial i la criança digital és que la primera la tenim incorporada i la practiquem molts anys abans de tenir canalla. I quan neixen, la pròpia quotidianitat ens ofereix múltiples trajectes pel carrer, que ens permeten explicar i donar exemple. Això no ens passa amb les pantalles, internet ni res que tingui a veure amb l'àmbit digital. D'una banda, veiem com totes aquestes plataformes ens prometen una vida més fàcil, més còmoda –o que ens convertiran en millors progenitors–. De l'altra, sabem que es lucren amb les nostres dades i que hi ha infinits riscos que no acabem d'entendre. En la criança digital dansem com podem entre la consciència i la impotència, mentre Netflix somnia amb milions de llars de tot el planeta aprofitant l'hora de sopar per esclafir de riure amb un acudit prefabricat sobre el Cocomelon de torn, sense ni tan sols haver-ne vist un capítol.

ARA

Les residències no ho poden fer tot

Després de tot el que hem viscut al llarg de tots aquests mesos amb la pandèmia, derivada en crisi, del coronavirus, tenim la sensació que persisteix a l'aire la qüestió sobre a qui correspon l'assistència sanitària quan parlem d'atenció a la gent gran i de serveis assistencials. No hi ha dubte que implícitament s'ha volgut fer entendre que les residències també eren i són hospitals, quan tots sabem que les residències no són ni han estat mai, ni volen ser, centres hospitalaris.

Sens dubte el debat neix d'un plantejament extern erroni i d'un desconeixement del paper que tenen les residències. Els que coneixen una mica a fons els serveis assistencials i d'atenció a les persones grans saben que la residència és la

casa de la gent gran amb dependència. I com que la residència és casa seva, tenen el mateix dret que la resta de persones a rebre una atenció del sistema de salut públic. Tenint això ben present, també és cert que les residències sempre han estat disposades, i creuen que ha de ser així, a col·laborar intensament amb el sistema de salut fins allà on els correspongui.

La clau no rau en intentar responsabilitzar els serveis assistencials d'una assistència sanitària impossible de cobrir per part de les residències; la clau és la integració dels serveis de salut amb els serveis socials per garantir la continuïtat assistencial de les persones grans. Tant és així que tot just ara fa deu anys que en el marc de la Unió Europea divuit socis de dotze estats membres varen impulsar l'anomenat projecte WEDO (*Wellbeing and dignity of older people*) per al benestar i la dignitat de les persones grans, en què un dels objectius clau

CINTA PASCUAL

PRESIDENTA D'ACRA

era l'anomenada atenció integrada.

L'informe deia que l'objectiu de l'atenció integral és dissenyar i posar en pràctica els itineraris personalitzats d'atenció, coordinats econòmicament i administrativament per aconseguir millors resultats en termes d'eficàcia i satisfacció de

l'usuari. Segons l'informe: "La prestació de l'atenció adequada, en el moment adequat i en el lloc més apropiat, implica la col·laboració d'equips multidisciplinaris d'atenció a la persona gran. Els serveis d'atenció han d'abastar la prevenció, la rehabilitació, la cura i l'atenció".

Ja han passat deu anys d'aquell informe, però la reivindicació d'una integració sanitària i de la plena coordinació entre salut i afers socials segueix vigent en el temps i ara, amb una pandèmia que ha posat en relleu aquesta mancança endèmica, amb un cost altíssim en vides humanes, que costarà molt de pair, cal reclamar-la més que mai.

Podem continuar per la via equivocada i absurda de responsabilitzar les residències per unes competències que no tenen ni han tingut mai o podem donar compliment a aquell projecte europeu que deu anys enrere ja definia el marc d'actuació en l'àmbit de l'atenció integral a la gent gran per evitar dalta baixos com el que hem viscut aquest 2020 i, sobretot, per a una atenció digna i necessària.

Les residències no són ni han estat mai, ni volen ser, centres hospitalaris, encara que s'hagi volgut fer entendre el contrari

Cal donar compliment al projecte europeu que fa deu anys definia el marc d'actuació de l'atenció integral a la gent gran

MARC ROVIRA